

הזה, עד אחרי החגים. בקנוניה זו השיגו חרות ושותפיה את מבוקשם: נאלצו בשעתו לחתור על הצעתנו לזון בהתפרעות המשטרה בעת הפגנת אדנואר באוניברסיטה. עתה נאלצו לחתור שוב.

הביררה שלפנינו היתה: האם להעלות כהצעה יחידה בכל חצי-שנה זו, את נסיעת דיין או את המצב בשפת-הים? השאלה היתה או — או.

החלטנו כי שפת-הים חשובה יותר, כי היא נוגעת לחייהם של מאות אלפים — ואיש לא יעלה נושא כזה מלבדנו. מאחר שמיקונים עמד ממילא על החלטתו להעלות את נסיעת דיין, ויתרנו לו. הסרנו את הצעתנו.

בכל זאת הבטחנו לעצמנו את רשות-הדיבור, בכך שהצענו להעביר את הצעת מיקונים לדיון בוועדה. זהו נוהל מקובל, המאפשר לח"כ אחד (ויחיד) "לעלות" על הצעת ח"כ אחר. לפי הסדר המקובל, מדבר ראשון מציע ההצעה. אחריו מדבר השר, המציע, לרוב, להוריד את העניין מסדר-היום. לאחר מכן מדבר הח"כ המציע להעביר את העניין לוועדה.

סדר זה העמיד אותי, במיקרה זה, במצב טקטי קשה. כי דבריו של אבא אבן, שדיבר לפני והשיב למיקונים, היו חיוביים ביותר. הוא הביע מחשד את החלטת הממשלה שלא להיגרר בעניין ויאט-נאם אחרי מדיניות אמריקאיות. הוא הסתייג בכיורר מנסיעת דיין.

מבחינה עניינית, יכולנו להסתפק בזה, ואז היינו מחתרים על זכות הדיבור. אך לא יכולנו לוותר על הצורך להשמיע מעל דוכן הכנסת את דעתנו בעניין זה, אחרת היתה נשמעת רק דעה קומונסטית. עשינו זאת בנאום קצר, שחזר על הנימוקים שפירסתי במדור הנידון בגליון העולם הזה שהופיע באותו בוקר. תוך כדי כך פניתי אישית אל דיין, שישב מולי, הקשיב מבלי להגיב ומבלי לזוז:

אבנרי: ... אתה לא נולדת אתמול, רביאלוף דיין. אתה יודע שבועס כולו לא יאמין איש שנסיעתך זו שלך היא נסיעה רגילה של עתונאי או תייר. העיתונות האמריקאית... כבר נתנה לשליחות זו צביון של מיבצע פוליטי חצי-רישמי, מרומז-כרישמי.

... אתה מזוהה בעולם עם צבא-הגנה לישראל. זכית לתהילה רבה כמצביא צה"ל בימי מיבצת-סיני, וכלפי מיליונים בעולם אתה מסמל את צה"ל.

נסיעתך זו, אם אומנם תיערך, תתפרש בעיני המיליונים — למרות כל ההכרזות הרישמיות — כניהוי צה"ל עם מה שקורה עכשיו בדרום ויאט-נאם.

... האם אתה, האם מישור מאיתנו יכול להיות מעוניין לעזור לשוקיירי ולחבריו להפיץ בעולם את הרושם הזה? ליצור בתודעת האמונים בארצות תבל את ההקבלה הנוראה הזאת בין מלחמת-שיחורר אמיתית (לדעת רבים) של הוואט-קונג בוואט-נאם, לבין מה שזוממים שוקיירי וחבריו כלפינו?

זוהי אחריות רבה, ואני מציע לך, חברי-הכנסת דיין, לשקול אותה עוד פעם בכל הרצינות.

ההפתעה של מיקונים

אחרי נאומי החלה ההצבעה — ואז אירע דבר שהוא חסרת-תקדים בכנסת. מיקונים קם וייתר באורח חידודי על הצעתו, פשוט הוריד אותה מסדר-היום.

נשארתי לבדי בהצעה להעביר לוועדה את הצעת מיקונים — שהוא עצמו ויתר עליה. כשנערכה ההצבעה על הצעת, לא נמנע מיקונים אפילו מן ההצבעה — הוא הצביע נגדי. זה כבר באמת היה מוזר — ויתכן שזוהי שלב נוסף במאמצה העיקרי של מקי' להשתלב סוף-סוף בממשלה של המישור הקיים.

בכל זאת הושג העיקר: הכנסת כולה הסתייגה מנסיעת דיין, ואיש לא קם להגן עליה. אפילו לא דיין עצמו.

חשבתי שדיין יימנע מהצבעה, יקום וינמק את המגעותו (זוהי הצורה היחידה שבה יכול היה לנאום מעל הדוכן על נושא זה). הוא לא עשה זאת.

לאחר מכן חשבתי שדיין יקום בסוף היום וימסור "הודעה אישית". גם את זה לא עשה. אפילו כשקם באותו יום ונאם על עניין אחר, לא ניצל את ההזדמנות כדי להשמיע רמז כלשהו על הנסיעה.

אולי סבר כי, במיקרה זה, "שתיקה כהודעה".

פירסום ממשלתי: האם נכונה טענת חברות-הפירסום כי הממשלה מתחרה בהן בצורה בלתי-הוגנת, ומוסרת לעתונות (בחי-מחיר) מודעות של חברות מיסחריות, שהממ"שלה שותפת בהן?

אל-אכזרי: האם נכון כי ישראל עומדת במקום הרביעי בעולם בייצור סם מסוכן זה, שחברות הגונות בחו"ל כבר הפסיקו את ייצורו, אחר שתפס בארצות רבות את מקום הסמים המשכרים?

אלי אכזבי: מדוע אין משרד התיירות עוזר לו להפוך את אכזבי למוקד-תיירות? נושאים לשאלות אחרות: מכות במשטרה, אי-תיאום בין מחשבים אלקטרוניים, רישוי כל-ירכב שהורכבו בידי חובבים, מועדוני-צילילה, גילוי קבר חללי אכזבי, ועוד.

כל הסיעות — חוץ מאיתנו

אינטרמצו קמן ואופייני מאוד אירע בעת הדיון על הקמת ועדה מיוחדת מטעם ה-כנסת לבדיקת מיבנה מערכת-החינוך.

הממשלה יזמה ועדה זו כדי להשיג את אישור הכנסת להצעת דו"ח פראוור (חלוקת החינוך לשלוש חטיבות: בית-ספר יסודי מכיתה א' עד ו', חטיבת-ביניים של שלוש הכיתות ז' עד ט', בית-ספר על-יסודי מכיתה ו' והלאה).

הממשלה רצתה שנוציגי המורים ישתתפו בוועדה. מכיוון שהיה ברור מראש כי שלום לוין, הדיקטטור של הסתדרות המורים, לא ישתתף בוועדה של אויבו ויאמה ארן, שר החינוך, הוצע להקים ועדה-כנסת, בה ישתתפו נציגי המורים, "בדעה מיעצת".

זו הפעם הראשונה שמקמת ועדה כזאת בכנסת. היא תשמש תקדים. לכן ניהלנו מלחמה עקשנית על העקרון שכל סיעות הכנסת תיוצגנה בוועדה.

דיברנו על כך במליאה, התחכנו אחר-כך בוועדת-הכנסת, והשבוע חזרנו והעלינו תביעה זו במליאה.

אך הקואליציה נשארה עקשנית. באמתלות שונות, השיגה שתהייה מיוצגות כל הסיעות — זולת סיעתנו והסיעות הקומוניסטיות.

הגשנו גם הצעה אלטרנטיבית, סבירה ומתונה: שכל סיעה, שאינה חברה בוועדה, תוכל להשתתף בדיוניה בדעה מיעצת, כמו נציגי המורים.

אכזרי: ... פה מדובר כמעט על עניין של אדיבות קולגיאליטת יסודית. בסינאט של ארצות-הברית, הדומה בי גודלו לבית זה, מקובל שכל חבר סינאט יכול להיכנס לשישי-בה של כל ועדה מועדות הסינאט ולהשתתף בדיוניה, כמובן ללא זכות-הצבעה.

איך אפשר לשלול מחברי-כנסת את הזכות המינימלית הזאת, המוענקת כאן לאנשים שמחזיקים במחזיק?

גם הצעה זו נפסלה בהצבעה אוטומטית, בה נשארו שוב לבדנו. גם גח"ל ורפ"י לא הצביעו בעדה. כך נפתחה הוועדה בפני גורמים שמחזיקים לכנסת — אך נסגרה על מנעול וברית בפני חברי-הכנסת, שהקאטל המפלגתי אינו רוצה ביקום.

לא נולדת אתמול, ח"כ דיין...

רגעים המעניינים ביותר השבוע בכנסת היו בעת הדיון על נסיעתו של משה דיין לוואט-נאם.

מיד עם היווצר הדבר, הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום, וכמונו עשה גם שמואל מיקונים ממק"י. הצעה זו נפסלה בהצבעה אוטומטית, אך הרשתה לנו להעלות את ההצעות עוד באותו שבוע, כהצעות רגילות. (ההדבל: הצעות דחופות אינן נכללות בחשבון מפתח הסיעות).

אך כאן התעוררה בכל חריפותה בעיית הקנוניה העכורה של חרות ומפא"י לסתימת פינה כתוצאה מקנוניה זו, ניתנה לסיעתנו הזכות להעלות רק הצעה אחת ויחידה בכל המושב

חייל. שוטר. יוצא צבא!

רכוש דירה מחברת רסקו

ותזכה בסך

1.800.-

במסגרת מפעל שכון ליוצאי צבא ישראל

חיילי להחזיר

פנה מיד לסניפי רסקו:

תל-אביב, חיפה, ירושלים, באר-שבע, אילת



קפי-אנד עם תיאדנט



סיפוח פלא תיאדנט, נפלאות לשיטת הפה, או על מברשת לזה לצחצוח השיניים.



לסלק ריח פה? אין קל מזה! 3 סיפוח תיאדנט 227 כוס מים



"כן, אני אהבת אותך, אבל..." זה כ"כ לא נעים, אבל אין אוכל לספר לו על ריח-פה...